

FRIENDSHIP WITH GOD

Copyright © 1999 by Neale Donald Walsch

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2013, 2018 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Alexandru Buican

Design copertă: Andrea Nastac

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Walsch, Neale Donald

Prietenie cu Dumnezeu : un dialog neobișnuit / Neale Donald Walsch ; trad.: Monica Vișan. – Ed. a 2-a, rev. – București : For You, 2016

ISBN 978-606-639-109-2

I.Vișan, Monica (trad.)

821.111(73)-97=135.1

Neale Donald Walsch

Prietenie cu Dumnezeu

Un dialog neobișnuit

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Scott McGuire, pentru că a demonstrat într-un mod extraordinar că sensibilitatea nu diminuează câtuși de puțin masculinitatea, din contră, chiar o sporește.

Will Richardson, pentru că mi-a arătat că nu e nevoie să existe aceeași mamă ca să ai un frate.

Bryan L. Walsch, pentru rolul pe care îl are în promovarea importanței unei familii solide.

Dennis Weaver, pentru că mi-a arătat tot ceea ce poate fi cunoscut în legătură cu grația masculină și cu modul în care-ți poți folosi darurile și celebritatea pentru a le îmbogăți viața altora.

Marianne Williamson, pentru că a demonstrat că a fi atât conducător spiritual, cât și laic nu se exclud reciproc.

Oprah Winfrey, pentru că a arătat ce înseamnă să fii ferm și curajos și cum trebuie să acționezi astfel în spiritul a ceea ce crezi.

Gary Zukav, pentru că a descoperit înțelepciunea blândă și modul în care îți poți găsi Centrul interior, cât și importanța de a rămâne acolo în mod constant.

Am avut acești învățători, precum și mulți alții; de la ei toți am învățat. Știu că toate lucrurile bune care vin de la mine vin în mare măsură de la ei, deoarece ei m-au învățat și mi le-au transmis.

Bineînțeles că ne aflăm aici pentru a face acest lucru unul pentru celălalt.

Fiecare suntem învățătorul celuilalt. Nu-i așa că suntem cu adevărat binecuvântați?

Cuprins

<i>Introducere</i>	5
1.....	9
2.....	16
3.....	35
4.....	52
5.....	57
6.....	84
7.....	107
8.....	139
9.....	163
10.....	185
11.....	199
12.....	209
13.....	224
14.....	237
15.....	256
16.....	274
17.....	305
18.....	321
19.....	334
20.....	347
21.....	350
<i>Cuvânt de încheiere</i>	355
<i>Cuvânt de recunoștință</i>	364

prietenie cu Dumnezeu, precum și modul în care *toate viețile noastre demonstrează același lucru*. Bineînțeles că acesta este mesajul. Cu toții avem o prietenie cu Dumnezeu, chiar dacă știm acest lucru sau nu.

Eu fac parte dintre aceia care nu au știut. Și n-am știut nici încotro m-ar putea duce o asemenea prietenie. Aici se află marea surpriză, aceasta este minunea. Nu atât că noi putem avea și chiar avem o prietenie cu Dumnezeu, ci mai ales ce anume ar trebui să ne aducă această prietenie și încotro ne poate duce ea.

Noi suntem acum într-o călătorie. Există un scop pentru care am fost invitați să pornim această prietenie, există o rațiune a ei de a fi. Până de curând, eu nu am cunoscut această rațiune, acest motiv. Nu mi-l aminteam. Acum, că îl știu, nu îmi mai este frică de Dumnezeu, iar aceasta mi-a schimbat viața.

În aceste pagini (ca și în întreaga mea viață) pun în continuare o mulțime de întrebări. Dar acum pot să dau și răspunsurile. În asta constă diferența. Aici se află schimbarea. Acum vorbesc *cu* Dumnezeu, nu doar *lui* Dumnezeu. Eu merg *alături* de Dumnezeu, nu doar îl *urmez* pe Dumnezeu.

Cea mai profundă dorință a mea este ca viața ta să se schimbe în același fel în care s-a schimbat și a mea; ca *și* tu, ajutat și îndrumat de această carte, să construiești o adevărată prietenie cu Dumnezeu și, prin urmare, *și* tu să-ți rostești vorbele și să-ți trăiești viața cu un prestigiu nou.

Speranța mea este că nu vei mai fi cel care caută Lumina, ci unul dintre aceia care o aduc. Pentru că ceea ce vei găsi, aceea vei aduce.

Se pare că Dumnezeu nu caută persoane care să-L urmeze, ci persoane care să conducă. Noi putem să-L urmăm pe Dumnezeu sau putem să-i conducem pe alții *către* Dumnezeu. Primul mod de a acționa ne va schimba pe noi. Al doilea va schimba lumea.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon, iulie 1999

1

Îmi amintesc exact momentul în care am decis că trebuie să-mi fie frică de Dumnezeu. A fost atunci când El a spus că mama o să meargă în Iad.

Bine, bine! Nu a spus-o chiar El, a spus-o cineva în numele Lui.

Aveam cam șase ani și mama, care credea că are puteri deosebite, „îi dădea în cărți“ unei prietene, pe masa din bucătărie. Oamenii veneau tot timpul la noi acasă ca să vadă ce fel de previziuni scotea mama dintr-un pachet obișnuit de cărți de joc. Ziceau că se pricepe la așa ceva, iar vestea despre calitățile ei s-a răspândit pe tăcute.

În timp ce mama dădea în cărți, sora ei i-a făcut o vizită neanunțată. Îmi amintesc că mătușa mea nu s-a arătat prea fericită când a văzut scena care i-a apărut în fața ochilor, în momentul în care a intrat în viteză pe ușa din spate, după ce a ciocănit o singură dată. Mama s-a comportat ca și când ar fi fost prinsă asupra faptului și a făcut ceea ce n-ar fi trebuit să facă. A prezentat-o cu stângăcie pe prietena ei, a adunat cărțile foarte repede și le-a îndesat în buzunarul șortului.

Pe moment, nu s-a rostit niciun cuvânt despre ce se întâmplase, dar, mai târziu, mătușa mea a venit în curtea din spate, unde mă jucam, ca să-și ia rămas-bun.

– Știi, a spus ea pe când o conduceam spre mașină, mămica ta n-ar trebui să ghicească viitorul cu cărțile alea ale ei. Dumnezeu o s-o pedepsească...

– De ce ? am întrebat eu.

– Deoarece asta înseamnă să faci un pact cu diavolul.

Îmi amintesc această frază cutremurătoare, căci mi-a sunat foarte ciudat la ureche. Mătușa mea a continuat:

– ... și o va trimite direct în Iad.

Ea a rostit aceste cuvinte cu calm, ca și când m-ar fi anunțat că mâine urma să plouă. Până în ziua de azi îmi amintesc cum tremuram de frică, în timp ce ea se îndepărta pe alee. Eram îngrozitor de înfricoșat că mămica l-a înfuriat atât de rău pe Dumnezeu. Atunci și acolo, frica de Dumnezeu mi-a fost inoculată profund.

Cum era cu puțință ca Dumnezeu, despre care presupuneam că era cel mai milostiv creator din Univers, să voiască să o pedepsească la damnare veșnică pe mama, care era cea mai milostivă creatură din viața mea? Minte mea de copil de șase ani implora să afle răspunsul. Așa am ajuns la concluzia pe care o putea trage un copil de șase ani: dacă Dumnezeu era suficient de crud pentru a-i face așa ceva mamei mele, care în ochii tuturor celor care o cunoșteau era, practic, o sfântă, atunci trebuie că era foarte ușor să-L înfurii, mult mai ușor decât pe *tatăl meu*; prin urmare, era foarte indicat să fim atenți la ceea ce facem. Mulți ani de zile mi-a fost groază de Dumnezeu, deoarece frica mi-a fost alimentată continuu.

Îmi amintesc că, în clasa a II-a de catehism, mi s-a spus că, dacă un bebeluș nu era botezat, el nu putea să meargă în Rai. Acest lucru părea atât de puțin probabil până și pentru un copil de clasa a II-a, încât obișnuiam să o încolțim pe călugărița cu întrebări de genul:

– Soră, Soră, ce se întâmplă dacă părinții duc copilul la botez și, pe drum, întreaga familie moare într-un accident groznic de mașină? Bebelușul n-ar trebui să meargă cu părinții în Rai?

Trebuie că această călugăriță provenea din vechea generație, deoarece, suspinând din greu, răspundea:

– Nu, mi-e teamă că nu.

Pentru ea, doctrina era doctrină și nu existau excepții.

– Dar unde s-ar duce bebelușul? a întrebat unul dintre colegii mei mai zeloși. În Iad sau în Purgatoriu? (Într-o casă de buni catolici, la vârsta de 9 ani știai exact de înseamnă „Iadul“.)

– Bebelușul nu ar merge nici în Iad și nici în Purgatoriu, ne-a spus călugărița. Bebelușul ar merge în Limb.

– Limb?

– Limbul, a explicat Sora, este locul în care Dumnezeu îi trimite pe bebeluși și pe alți oameni care, nu din vina lor, au murit fără să fie botezați în singura credință adevărată. Ei nu sunt chiar pedepsiți, doar că nu vor ajunge niciodată să-l vadă pe Dumnezeu.

Acesta este Dumnezeu cu care am crescut. S-ar putea să crezi că inventez totul, dar nu este așa. Frica de Dumnezeu este creată de multe religii, și, de fapt, este *încurajată* de multe religii.

Nimeni nu trebuia să mă încurajeze, să fii sigur de asta. Dacă îți imaginezi că eram înspăimântat de chestia cu Limbul, stai să auzi ce am simțit când am aflat de Sfârșitul Lumii!

Cândva, la începutul anilor 1950, am auzit povestea cu copiii de la Fatima. Acesta este un sat în centrul Portugaliei, la nord de Lisabona, unde se spune că Fecioara Maria a apărut de nenumărate ori în fața unei fete și a doi dintre verișorii ei. Iată ce mi s-a povestit: Fecioara Maria le-a dat copiilor o Scrisoare către Lume, care trebuia înmănată Papei personal. El, la rândul lui, urma să o deschidă și s-o citească, apoi s-o resigileze, dezvăluind public mesajul mulți ani mai târziu, dacă era necesar.

Se spune că Papa a plâns trei zile după ce a citit această scrisoare care, pare-se, ar fi conținut vești groznice despre dezamăgirea profundă a lui Dumnezeu în ceea ce ne privește și detalii despre cum El urma să pedepsească lumea dacă noi nu am băga în seamă acest ultim avertisment și nu ne-am schimba comportamentul. Acesta ar fi sfârșitul lumii și ar exista numai gemete, scrâșnet de dinți și chinuri inimaginabile. La orele de catehism ni s-a spus că Dumnezeu era suficient de furios pentru a ne da pedeapsa, chiar atunci și pe loc,

dar că I s-a făcut milă de noi și ne-a dat această ultimă șansă, grație intervenției Mamei Sfinte.

Povestea Fecioarei Maria de la Fatima mi-a umplut inima de groază. Am alergat acasă ca s-o întreb pe mama dacă era adevărat. Ea a spus că, dacă preoții și călugărițele povesteau acest lucru, probabil că e adevărat. Nervoși și îngrijorați, copiii din clasa mea o copleșeau pe Soră cu întrebări despre ce-am putea face noi.

– Mergeți la liturghie în fiecare zi, ne-a sfătuit ea. Spuneți-vă rugăciunea în fiecare seară și faceți măcăni cât mai des. Spovediți-vă o dată pe săptămână. Faceți penitență și oferiți suferința voastră lui Dumnezeu, ca dovadă că v-ați îndepărtat de păcat. Primiți Sfânta Împărtașanie. Iar înainte de culcare roștiți în fiecare seară o rugă de căință, astfel încât, dacă sunteți luați înainte de a vă trezi, să fiți vrednici să vă întâlniți cu sfinții din Rai.

Adevărul este că, până nu am învățat rugăciunea pentru copii, niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu trăiesc până dimineața...

Acum, când merg la culcare, îl rog pe Domnul să-mi țină sufletul. Iar dacă mor înainte să mă trezesc, îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul.

Au trecut multe săptămâni după ce am învățat rugăciunea și tot îmi era teamă să merg la culcare. În fiecare seară plângeam și nimeni nu-și putea da seama ce-i cu mine. Până în ziua de astăzi am o idee fixă legată de moartea bruscă. Adesea, când plec de acasă – fie că merg la aeroport sau doar la băcănie –, obișnuiesc să-i spun soției mele, Nancy: „Dacă nu mă întorc, amintește-ți că ultimele cuvinte pe care ți le-am spus au fost «Te iubesc».” Treaba asta a devenit o glumă obișnuită, dar există ceva ascuns în mine care o ia foarte în serios.

Următoarea alimentare a fricii mele de Dumnezeu a venit când aveam treisprezece ani. Cel care a avut grijă de mine în copilărie, Frankie Schultz, și care locuia peste drum de noi urma să se căsătorească. M-a invitat – pe mine – să-i fiu cavalier de onoare la nuntă! Mamă, ce mândru mai eram! Asta până când m-am dus la școală și i-am spus călugăriței.

– Unde va fi nunta? a întreat ea suspicioasă.

I-am spus numele bisericii. Vocea ei s-a făcut glacială.

– Aceasta este o biserică luterană, nu-i așa?

– Păi, nu prea știu. N-am întreat. Bănuiesc că...

– Este o biserică luterană și nu trebuie să te duci acolo!

– Cum adică? am întreat eu.

– Îți este interzis, m-a anunțat ea, și ceva îmi dădea de înțeles că e foarte hotărâtă în această privință.

– Dar de ce? am insistat eu.

Sora s-a uitat la mine ca și când nu-i venea să creadă că-i mai pun o întreat. Apoi, făcând un efort vizibil de a afișa o răbdare infinită, bine ascunsă în străfundurile ființei ei, a clipit de două ori și a zâmbit.

– Dumnezeu nu vrea ca tu să mergi într-o biserică păgână, copilul meu, mi-a explicat ea. Oamenii care merg acolo nu cred așa cum credem noi. Ei nu propovăduiesc adevărul.

E păcat să mergi la oricare altă biserică în afară de cea catolică. Îmi pare rău că prietenul tău, Frankie, a ales să se căsătorească acolo. Dumnezeu nu-i va recunoaște căsătoria.

– Soră, am insistat eu *mult, foarte mult*, dincolo de limita de toleranță admisibilă. Ce se întâmplă dacă eu sunt cavalier de onoare la acea nuntă?

– Ei bine, atunci, a spus ea sincer îngrijorată, blestemul va fi pe capul tău.

Mamă!! Grea treabă! Dumnezeu era un tip cam dur! Nu se putea să te abați de la ceea ce spunea El. Și totuși, m-am abătut. Aș dori să pot spune că protestul meu s-a bazat pe motivații morale înalte, dar adevărul este că nu puteam suporta gândul că nu o să port jacheta mea albă (cu o garoafă roz, exact așa cum spunea cântecul lui Pat Bonne!). Am hotărât să nu zic nimănui ceea ce-mi spusese călugărița și m-am dus la nuntă. Mamă, cât de îngrozit eram! Poate crezi că exagerez, dar toată ziua am așteptat să mă bată Dumnezeu. Pe parcursul ceremoniei am fost foarte atent să aud minciunile luterane despre care fusesem avertizat, dar tot ceea ce a spus preotul erau lucruri calde și minunate, care-i făceau pe toți cei din biserică să plângă. La sfârșitul slujbei eram ud learcă. În seara

aceea, l-am implorat pe Dumnezeu în coate și genunchi să-mi ierte trădarea. Am rostit cel mai perfect Act de Pocăință pe care l-ai auzit vreodată. (O, Dumnezeul meu, îmi pare din suflet rău că te-am supărat...) Am zăcut în pat ore întregi, prea îngrozit ca să adorm, repetând iar și iar: „Dacă mor înainte de a mă trezi, îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul...”

Ți-am relatat aceste întâmplări din copilărie – și aș putea să-ți spun mult mai multe – cu un scop anume. Vreau să înțelegi clar cât de reală era frica mea de Dumnezeu. Și povestea mea nu este singulară. După cum am mai spus, nu doar romano-catolicii stau înfricoșați în fața Domnului. Nici gând de așa ceva! Jumătate din oamenii de pe pământ cred că Dumnezeu „o să-i bată” dacă nu sunt buni. Fundamentalistii multor religii răspândesc groaza în inimile credincioșilor. Nu poți să faci asta! Nu face aia! Oprește-te, altminteri Dumnezeu te va pedepsi!

Iar aici nu este vorba despre interdicții majore, cum ar fi „Să nu ucizi”. E vorba despre faptul că Dumnezeu se supără dacă mănânci carne vinerea (deși în privința asta s-a răzgândit!) sau carne de porc în orice zi a săptămânii, ori dacă divorțezi. E un Dumnezeu pe care îl superi dacă nu acoperi fața femeii cu un voal, dacă nu te duci la Mecca măcar o dată în viață, dacă nu încetezi toate activitățile și nu te arunci pe covor, prosternându-te de cinci ori pe zi, dacă nu te căsătorești într-un templu, dacă nu te duci să te spovedești sau dacă nu te duci la biserică în fiecare duminică sau orice altceva. Trebuie să fii foarte atent cu Dumnezeu. Singura problemă este că e foarte dificil să-l cunoști regulile. Deoarece există atât de multe reguli. Iar lucrul cel mai dificil este că regulile tuturor sunt corecte – sau așa zic ei că ar fi. Cu toate acestea, ele nu pot fi toate corecte.

Prin urmare, cum să alegi, de unde să știi? Este o întrebare săcâitoare, dar nu lipsită de importanță, dacă luăm în considerare marja mică de eroare pe care Dumnezeu o acceptă.

Și iată că apare o carte cu titlul *Prietenie cu Dumnezeu*. Ce poate să însemne asta? Cum poate să arate așa ceva? E posibil ca, la urma urmei, Dumnezeu să nu fie un tip capabil de orice? E posibil ca bebelușii nebotezați să meargă în Rai? E posibil ca a

purta un văl sau a te închina spre răsărit, a rămâne celibatar sau a te abține de la carne de porc să n-aibă nicio legătură cu nimic? E posibil ca Allah să ne iubească fără să pună condiții? Ca Iehova să ne aleagă pe toți să fim cu El când vin zilele de slavă?

Iar o întrebare absolut cutremurătoare ar fi: E posibil ca noi să nu vorbim despre Dumnezeu ca fiind „El”? S-ar putea ca Dumnezeu să fie femeie? Sau, chiar și mai incredibil, să nu aibă gen? Pentru o persoană educată în felul în care am fost eu, până și a gândi astfel de idei poate fi considerat un păcat.

Cu toate acestea, trebuie să le gândim. Trebuie să le considerăm o provocare. Credința noastră oarbă ne-a dus pe un drum înfundat. Rasa umană nu a progresat prea mult în ultimii 2 000 de ani în ceea ce privește evoluția ei spirituală. Am ascultat învățător după învățător, maestru după maestru, lecție după lecție, și tot manifestăm același comportament care i-a adus nefericire speciei noastre, încă de la începutul timpurilor. Încă îi omorâm pe cei din neamul nostru, conducem lumea prin putere și lăcomie, încă ne reprimăm societatea pe plan sexual, ne comportăm greșit cu copiii noștri și îi educăm greșit, ignorăm suferința, ba chiar o creăm.

Au trecut 2 000 de ani de la nașterea lui Christos, 2 500 de ani de la existența lui Buddha și încă și mai mulți de când am auzit prima dată cuvintele lui Confucius, înțelepciunea Tao, și tot nu ne-am dumirit în privința Întrebărilor Principale. Va exista vreodată o modalitate de a transforma răspunsurile pe care le-am primit deja în ceva care să acționeze, ceva care să poată funcționa în viața noastră de zi cu zi? Cred că există. Și sunt foarte sigur în această privință, deoarece am discutat mult despre asta în conversațiile mele cu Dumnezeu.

2

Întrebarea care mi s-a pus cel mai des a fost: „De unde știi că vorbești într-adevăr cu Dumnezeu? De unde știi că nu este imaginația ta? Sau, mai rău chiar, n-o fi cumva *diavolul* cel care-ți joacă feste?”

A doua întrebare cel mai frecvent adresată este: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?”

A treia: „Cum este viața ta de când ți s-au întâmplat toate acestea? Ce anume s-a schimbat?”

Ai fi crezut că întrebările cele mai frecvente sunt legate de *cuvintele lui Dumnezeu*, de viziunile extraordinare și de revelațiile care-ți taie respirația, cât și de construcția deosebită a dialogului nostru! Fără discuție că au existat și astfel de întrebări, dar cele mai frecvente au fost legate de aspectul uman al acestei relatări.

La urma urmei, cu toții nu vrem să știm altceva decât lucruri legate de ceilalți. Avem o curiozitate extraordinară în ceea ce-i privește pe semenii noștri, mai mult decât despre orice altceva pe lume. E ca și când am ști că, dacă aflăm mai multe unul despre celălalt, putem afla mai multe despre noi înșine. Iar dorința de a ști mai multe despre noi înșine – despre Cine Suntem Noi cu Adevărat – este cea mai profundă dorință dintre toate.

Așa se întâmplă că noi punem mai multe întrebări legate de experiențele celui alt decât despre modul de înțelegere al celui alt. Cum ți s-a părut totul? De unde știi că este adevărat? Ce gândești în clipa asta? De ce faci toate astea? Cum se face că simți astfel?

Încercăm în mod constant să intrăm în pielea celui alt. Există un sistem interior de dirijare care ne conduce în mod intuitiv și obligatoriu *unul către celălalt*. Cred că, la nivelul codului nostru genetic, există un mecanism natural care conține inteligența universală. Această inteligență informează și produce reacțiile noastre cele mai profunde ca ființe conștiente. Este vorba de înțelepciunea eternă la nivelul celulei, care creează ceea ce unii au numit *Legea Atracției*.

Cred că suntem atrași unul către celălalt în mod *inerent* datorită faptului că în străfundurile noastre sălășluiește convingerea că în celălalt ne vom găsi propriul nostru Sine. S-ar putea să nu fim conștienți de acest lucru, s-ar putea să nu-l exprimăm în cuvinte, dar cred că îl înțelegem la nivelul celulei. Și mai cred că această înțelegere la nivel microcosmic derivă dintr-una la nivel macrocosmic. Cred că noi știm că, la cel mai înalt nivel, Noi Suntem cu Toții Una. Această conștiință supremă este cea care ne împinge unul către celălalt, iar ignorarea ei duce la cea mai profundă însingurare a inimii omenești și chiar la nefericire la nivelul condiției umane.

Iată ce mi-a arătat conversația mea cu Dumnezeu: că orice tristețe a inimii omenești, orice degradare a condiției umane, orice tragedie a experienței umane poate fi atribuită unei singure decizii umane: decizia de a te îndepărta de celălalt. Decizia de a ignora suprema noastră conștiință. Decizia de a eticheta drept „rea” atracția naturală pe care o avem unul către celălalt, de a considera că Unimea noastră este o ficțiune.

Prin aceasta, noi ne negăm Sinele nostru Adevărat. Iar din această negare de sine provine întreaga noastră negativitate. Întreaga noastră furie, întreaga noastră dezamăgire, întreaga noastră amărăciune se naște din moartea celei mai mari bucurii a noastre: bucuria de a fi Unul.